

Oglasnik

lavantinske škofije.

Vsebina: 19. Navodila za svetoletne pobožnosti v lavantinski škofiji. — 20. Zlata knjiga presv. Srcu Jezusovemu posvečenih družin.

19.

Navodila za svetoletne pobožnosti v lavantinski škofiji.

Z apostolskim pismom „Servatoris Jesu Christi“ z dne 25. decembra 1925. je sveti oče Pij XI razširil sveto leto na ves katoliški svet ter podaljšal čas za pridobitev svetoletnega odpustka za vse kraje izven rimskega mesta do 31. decembra 1926. Mnogoštevilni Lavantinci so ta odpustek prejeli v Rimu samem ob skupnem romanju, ki nam je še v najboljšem spominu. Vsem tem, pa tudi tistim, ki niso mogli na dolgo pot v večno mesto, je sedaj dana priložnost, da se doma udeležijo te izredne milosti.

Splošni nauk o odpustkih, zlasti o pomenu in važnosti svetoletnega odpustka, je bil v poslednjih desetletjih v lavantinskem škofijskem listu večkrat razložen in priobčen, tako v letniku 1899, šte. XIII. odst. 63, str. 181—188; 1901, šte. V, odst. 25—27, str. 59—74; 1904, šte. V. odst. 42, str. 96—98; 1913, šte. V. odst. 47, str. 82—91. Poglavitni podatki o svetem letu 1925 se nahajajo v Oglasniku lavantinske škofije 1924, šte. IX. odst. 54, str. 49—50 ter 1925, šte. I. odst. I. str. 1—4. — Treba je le, da se spomin na ta nauk obnovi.

Goreči gg. dušni pastirji bodo zato na podlagi navedenih in drugih virov, ko so jim na razpolago, po prejemu teh navodil ob danih priložnostih, najbolje nekaj nedelj pred prireditvijo svetoletnih pobožnosti v svojih župnijah, v pridigah in krščanskih naukih poučili vernike o vsem, kar jim je treba v tem oziru vedeti, ter jih bodo izpodbujali, da se z vso vnemo potrudijo za pridobitev tokratnega jubilejnega odpustka.

Za letošnji svetoletni odpustek velja naslednje:

I. Zadobiti ga morejo v dobi od 1. januarja do 31. decembra pod spodaj naštetimi pogoji vsi verniki, tudi tisti, ki so se ga udeležili že lani — in sicer dvakrat: prvič za sebe ali za verne duše v vicah, drugič samo za verne duše.

II. Pogoji svetoletnega odpustka za posamezne vernike so:

1. Sveta izpoved in obhajilo. Za velikonočni čas zapovedano sveto obhajilo in s tem združena izpoved ne velja za prejem svetoletnega odpustka. Ta pogoj bi se mogel izpremeniti v kakšno drugo dobro delo edino le tistim, ki so tako težko bolni, da se ne morejo izpovedati in obhajati.

2. Dvajsetkratni obisk za to določenih cerkev v petih dnevih zaporedoma ali v presledkih.

Med cerkvami, ki jih je treba obiskati, bodi v vsakem slučaju župnijska cerkev. Razen te morejo gg. župniki svojim župljanom za obisk določiti še druge, kvečjemu tri, podružnice ali kapele z mašnim dovoljenjem, in sicer v lastni, ali — sporazumno z dotičnim župnikom — tudi v sosednji župniji.

Obiski se morajo razdeliti na pet dni, tako da se izvršijo v enem dnevu vsakokrat štirje. Izmed teh štirih obiskov bodi vsaj eden v župnijski cerkvi, ostali trije pa ali v župnijski cerkvi ali v drugih določenih cerkvah, kakor komu bolj ugaja. Kjer je le ena cerkev, namreč župnijska, tam naj se vsi obiski izvršijo v tej.

Vsakdo more v eni cerkvi isti dan opraviti več obiskov tako, da zmoli v njej predpisane molitve za odpustke, potem gre iz cerkve ven in se zopet vrne v njo itd.

Za jubilejni obisk ne velja udeležba pri zapovedani sveti maši ob nedeljah in praznikih, pač pa, če kdo gre k drugi sveti maši, k večernicam ali drugim pobožnostim v cerkev.

3. Pri vsakem obisku cerkve molitev po namenih svetega očeta. Ti nameni so: razširjanje svete vere, mir in sloga med narodi, pravicam Cerkve primerna ureditev razmer v sveti deželi. Ta pogoj se najlažje izpolni tako, da se pri vsakem obisku moli po namenih svetega očeta petkrat Oče naš, Češčena Marija in Čast bodi.

III. Olajšave za lavantinsko škofijo.

A. Za vse vernike. Ako se obiski cerkev opravijo v skupni procesiji, ki jo vodi župnik ali od njega pooblaščen duhovnik, tedaj veljaj en skupni obisk za štiri posamezne.

Na podlagi tega pravila naj gg. dušni pastirji priredijo jubilejne procesije tako, da bodo udeleženci izvršili zavsem pet skupnih obiskov. Kjer so naprimer štiri cerkve, druga od druge ne preveč oddaljena, bi se mogla procesija zbrati v župnijski cerkvi, obiskati ostala tri svetišča, se vrniti v župnijsko cerkev ter pri vsakem teh peterih postankov opraviti molitve za odpustke. Tako bi bil ta pogoj (II, 2) izpolnjen z enim obhodom. Drug način bi bil, da bi šla procesija enkrat k eni, drugikrat k drugi podružnici itd., dokler ni dovršenih pet obiskov. — Ako ni štirih cerkev, bi se mogel obisk v eni ali drugi cerkvi (z eno in isto procesijo) ponoviti, kakor je to označeno pod točko II, 2. — Kjer je samo ena cerkev, namreč župnijska, je svetovati vsaj dvoje procesij, ker se ne zdi primerno, da bi ena procesija brez presledka šla petkrat v cerkev in zopet iz nje.

B. Za poedince.

1. Popotniki, ki so skoraj vse leto na potu, dobijo jubilejni odpustek, če poleg drugih pogojev obiščejo, kjerkoli izstopijo in se mudijo, poglavitno (župnijsko) cerkev dotičnega kraja petkrat v enem dnevu.

2. Redovniki in redovnice, kakor tudi osebe obojega spola, ki stalno živijo v samostanih ali sličnih zavodih, naj opravijo v svoji samostanski cerkvi ali hišni kapeli ob petih dnevih po štiri obiske.

3. Gojencem duhovnih zavodov naj določijo število in način obiskov njihovi neposredni predstojniki.

4. Vojakom, jetnikom, bolnikom, starčkom nad 70 let, odvisnim delavcem, poslom in sploh osebam, ki ne morejo izpolniti vsega, kar se zahteva, naj določijo pogoje za dobitvev jubilejnega odpustka njihovi lastni dušni pastirji ali izpovedniki. Pri tem naj upoštevajo določbo pod II, 1 (zastran izpovedi in obhajila).

IV. Samoobsebi umevno je treba za dvakratno zadobitev odpustka dvakratne izpolnitve vseh pogojev.

V. Jubilejno izpoved morejo vsi verniki brez razlike (tudi redovniki in redovnice) opraviti pri vsakem duhovniku, ki je pooblaščen za izpovedovanje. Za ta slučaj so izpovednikom podeljene velike pravice in posebna pooblaščenja.

O tem določa navedeno apostolsko pismo naslednje:

Ad facultates quod attinet, confessariis, ceteroquin ad iuris normam adprobatis, tribuendas, quas in excipienda iubilaei confessione salutariter adhibeant, haec, quae sequuntur, decernimus.

I. Confessariis illae integrae sunt facultates absolvendi, dispensandi, commutandi, quas cumque ab hac Apostolica Sede vel in perpetuum vel ad tempus, quoque pacto, legitime imperarint; immo simul cumulateque, ad iuris praescriptum, et pluries pro eodem poenitente sive iis omnibus sive his, quae mox concessuri sumus, uti valide et licite possint. Quicumque autem poenitens, cum confessionem iubilaei sincerae lucrandae indulgentiae intentione instituit, absolute, dispensatione, commutatione donatus erit, si postea, mutata voluntate, a complendis reliquis praescriptis operibus destiterit, eadem non idcirco irrita erit.

II. Monialibus aliisque feminis, quarum ad confessiones excipiendas, ex Codicis praescripto, specialis Ordinarii adprobatio requiritur, fas esto hanc dumtaxat iubilaei confessionem apud quemvis confessarium ab eodem loci Ordinario pro utroque sexu adprobatum peragere: qua semel completa, iam nulla confessarius iste in eandem poenitentem iurisdictione gaudeat, nisi ad Codicis leges.

III. Confessarius eos omnes, pro quibus ab Ordinario loci vel a Nobis adprobatus sit, in confessione iubilaei excipienda, absolvere possit, in foro sacramentali tantum, a quavis censura a iure vel ab homine inflictata, occulta vel publica, aut ab Ordinario sibi reservata aut a iure Apostolicae Sedi simpliciter specialive modo vel Ordinariis reservata: itemque a quovis peccato, utcumque gravi et Ordinariis vel S. Sedi reservato; iniuncta tamen salutari poenitentia aliisque de iure iniungendis. — A nulla ex censuris Apostolicae Sedi specialissimo modo reservatis absolvere queat, praeterquam a crimine absolutionis complicitas a peccato turpi non plus semel vel bis attentatae. At confessario poenitenti praecipiat, a) ut complicem, si forte ad confitendum redierit, moneat cum de absolutionis a se impertitae invaliditate, tum de eiusmodi confessionibus apud alium confessarium iurisdictione munitum necessario iterandis; b) ut, occasione relapsus remota, absteat se in posterum ab audienda complicitas confessione, etsi a peccato complicitatis alias absoluti, quoad sine scandali et infamae periculo fieri poterit. — Confessarius si quem a censura publica vel ab homine inflictata in foro sacramentali tantum absolverit, cum iubeat in foro externo se genere ad praescriptum can. 2251; caveat autem confessarius ne quemquam publica censura irretitum in foro conscientiae Deo reconciliet, nisi is paratus sit intra sex menses Ecclesiae satisfacere et scandalum damnumque reparare.

IV. Confessarius ne in foro quidem interno, nisi ad praescriptum can. 2254, eos absolvat, qui, aut in censuram aliquam incurrerint a Pio X. per Constitutionem *Vacante Sede Apostolica* Romano Pontifici reservatam, aut secretum S. Officii alterumve simile violaverint; itemque praelatos cleri saecularis ordinaria iurisdictione in foro externo praeditos superioresque maiores religionis exemptae, qui in censuram Romano Pontifici speciali modo reservatam publice inciderint.

V. Haeretici, praesertim qui fuerint publice dogmatizantes, ne absolvantur, nisi, abiurata saltem coram ipso confessario haeresi, scandalum, ut par est, reparaverint. Similiter quicumque sectis massonicis aliisque id genus vetitis notorie adscripti sint, ne absolvantur, nisi praemissa coram confessario abiuratione aliisque servatis de iure servandis, a secta recesserint et scandalum, quantum licuerit, removerint.

VI. Qui bona vel iura ecclesiastica sine venia acquisiverint, iis ne impertiatur absolutio, nisi Ecclesiae satisfecerint vel saltem sincere promiserint se quamprimum satisfacturos.

VII. Qui falsam sollicitationis denuntiationem admiseric, is ne absolvatur, nisi aut eam formaliter retractaverit, aut saltem ad eam quamprimum retractandam atque ad sarcienda calumniae damna serio paratum se praebet.

VIII. Confessarius in ipsa tantummodo iubilaei confessione, ex iusta et probabili causa, omnia et singula vota privata, etiam Sedi Apostolicae reservata, iurata quoque, in alia pia opera dispensando commutare possit. Votum autem castitatis perfectae et perpetuae, etiamsi ab origine publice emissum sit in professione religiosa — neutquam, contra, si poenitens fuerit in Ordine sacro lege caelibatus adstrictus, — subinde tamen, aliis eius professionis votis per dispensationem sublatis, firmum atque integrum manserit, similiter possit, ex iusta et probabili causa, in alia pia opera dispensando commutare. Votum vero a tertio acceptatum ne remittat neve commutet, nisi is, cuius interest, libenter expresseque consenserit. Votum denique non peccandi aliave poenalia vota ne commutet nisi in opus, quod, non minus quam ipsum votum, a peccando refrenet.

IX. Idem confessarius in excipienda iubilaei confessione dispensare possit, pro solo conscientiae foro, atque ad hoc unice ut poenitens Ordines iam susceptos sine infamiae vel scandali periculo exerceat, a quavis irregularitate ex delicto prorsus occulto; item ab irregularitate ex homicidio voluntario aut abortu, de qua in can. 985 § 4°; sed in hoc homicidio voluntarii et abortus casu, poenitenti onus imponat, sub poena reincidentiae, recurrendi intra mensem ad S. Poenitentiarium et standi eius mandatis.

X. Similiter in solo foro conscientiae et sacramentali liceat confessario dispensare: a) ab impedimento prorsus occulto consanguinitatis in tertio vel secundo gradu collateralis, etiam

attingente primum, quod ex generatione illicita proveniat, solummodo ad matrimonium convallidandum, imperata tamen consensus ad iuris normam renovatione, minime vero ad contrahendum vel in radice sanandum; b) ab occulto criminis impedimento — neutro tamen machinante — sive de matrimonio contracto agatur sive de contrahendo; iniuncta; in primo casu, privata renovatione consensus, secundum canonem 1135; imposita, in utroque, gravi diuturnaue salutari poenitentia.“

Te pravice in pooblaščenja naj izpovedniki pravočasno in natančno proučijo, da se jih bodo znali prav posluževati, kadar bo treba.

V Mariboru, dne 17. februarja 1926.

† Andrej m. p.
škof.

20.

Zlata knjiga presv. Srcu Jezusovemu posvečenih družin.

Izredno me je veselilo, ko sem lansko leto večkrat bral v Glasniku presv. Srca Jezusovega, kako vneto se je naše ljudstvo poprijelo lepe misli, da se po družinah posveti presv. Srcu Jezusovemu in ta dogodek tudi zapiše v „Zlato knjigo“, ki naj se ohrani še poznim rodovom v nevenljiv spomin, kako so bile posamne družine vnete za čast božjo in za ljubezen do Srca Jezusovega. Ta zlata knjiga pa naj bi se o priliki poslala v svetovno središče posvečenih družin v Paray le Monial na Francosko, kjer je božji Zveličar sam razodel sv. Marjeti pobožnost do presv. Srca, in naj bi bila tam shranjena blizu oltarja razodetja. Vpisane družine pa bodo deležne posebnih sadov sv. maš, ki se tam vedno berejo.

Kdo bi si bil mislil lansko leto, da se bo taka prilika tako kmalu pokazala? Letos takoj po Veliki noči se bo vršilo slovensko romanje v Lurd in potem tudi v Paray le Monial, kjer bomo Zlato knjigo presv. Srcu posvečenih družin položili na oltar z vneto prošnjo, da bi božje Srce varovalo naše slovenske družine, s toplo željo, da jih ohrani v Svoji milosti za čas in večnost. Iz Ljubljane mi pišejo, da je zbranih in zapisanih v zlato knjigo že sedem tisoč družin. To je sicer lepo število, a še lepše bi bilo, ako bi jih mogli poslati v prvi zbirki deset tisoč.

Zato se obračam z zaupanjem na našo častito duhovščino, da v dosego tega namena čim največ pripomore. V raznih župnijah čakajo posamne družine na migljaj svojih duhovnikov. Želim torej, da se posvetitev družin čim najbolj pospeši, da jih bo mogoče poslati v Ljubljano (Tajništvo posvečenja družin Zrinjskega cesta 9) vsaj do 28. marca ali do cvetne nedelje. Navodila za posvetitev so priobčena v Glasniku presv. Srca l. 1925 str. 20.

Nadalje mi poročajo iz Ljubljane:

Da okrasimo Zlato knjigo, prosimo tudi za primerne slike in fotografije vseh predmetov iz naše domovine, ki so v zvezi s češčenjem Srca Jezusovega (slike cerkvá in kapelic, oltarjev srca Jezusovega, domačih prestolov presv. Srca, prireditev, itd.

Slike naj se pošljejo (ako mogoče v treh izvodih) do sv. Jožefa, 19. marca.

Časa res ni več veliko in treba bo pohiteti. Ali če pomislimo, da poneseimo domačini sami Zlato knjigo in jo položimo po domačem škofu na oltar v Paray le Monial, in v domačem jeziku ondi zapojemo takrat pesem na čast Srcu Jezusovemu, potem pa beremo sv. mašo za vse tiste, ki so zapisani v Zlato knjigo in za vso našo ljubo slovensko domovino, je že to tudi vredno, da pospešimo svoje priprave za Zlato knjigo in čim največ posvečenih družin ob pravem času pošljemo v Ljubljano.

Hkrati opozarjam, naj se nabirajo tudi prispevki za Zlato knjigo: seveda vsak po svojih močeh. Knjiga bo lična in vsled tega precej draga.

Naposled naj še to omenim. Kar sem že dolgo časa namerjal, to upam letos zvršiti: romati želim v Lurd in Paray le Monial. Vesel pa bom, če se tudi naši gospodje, ki utegnejo in predpisano svoto zmorejo, nam pridružijo. Dal Bog, da bi se vse vršilo v Njegovo čast in v naš dušni mir. Salvete fratres!

Maribor, dne 21. svečana 1926.

Ordinarius.

Lavantinski škofijski ordinariat v Mariboru, dne 24. februarja 1926.